

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci **žalobcu: M., spol. s r.o., K., J. X., zastúpený advokátom JUDr. E. K., Advokátska kancelária so sídlom K., G. X., proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo SR, so sídlom Banská Bystrica, Lazovná 63**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 29. júla 2009, č. I/221/11727-89414/2009/990390-r, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23. novembra 2011, č. k. 7S/98/2009 - 87, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23. novembra 2011, č. k. 7S/98/2009 - 87 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 23. novembra 2011, č. k. 7S/98/2009 - 87 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia a postupu žalovaného

zo dňa 29. júla 2009, č. I/221/11727-89414/2009/990390-r a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci mal preukázané, že žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu – Daňového úradu Košice I - platobný výmer zo dňa 3.4.2009 č.j.: 695/231/22303/09/Bač, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2006 v sume 102.498,93 €.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že na základe oznámenia o výkone daňovej kontroly zo dňa 22.2.2008 č. I/181/3750-20746/2008/Miža vykonalo Daňové riaditeľstvo SR odbor mimoriadnych kontrol, oddelenie výkonu mimoriadnych kontrol u daňového subjektu M., spol. s r.o., K., J. č. X. – žalobcu, daňovú kontrolu, predmetom ktorej bola daň z príjmov právnickej osoby podľa zák. č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 595/2003 Z. z.“) za zdaňovacie obdobie roku 2006, o výsledku ktorej bol dňa 11.3.2009 pod č. I/181/3750-34061/2009/Želi vyhotovený protokol, ktorý bol s daňovým subjektom prerokovaný dňa 30.3.2009. Na jeho základe Daňový úrad Košice I vydal dňa 3.4.2009 pod č. j.: 695/231/22303/09/Bač dodatočný platobný výmer.

Ďalej krajský súd zistil, že z protokolu o daňovej kontrole vyplýva, že daňový subjekt predložil k výkonu daňovej kontroly účtovné a daňové doklady, z ktorých vyplynulo, že v priebehu roka 2006 mal zaúčtovaných 76 dodávateľských faktúr od dodávateľa R., s.r.o., K., K. X., pričom kontrolná skupina nazretím do spisovej zložky daňového subjektu R. s.r.o., u miestne príslušného správca dane - Daňového úradu Košice IV, zistila, že daňové priznania, ktoré tento daňový subjekt podal, sú opatrené pečiatkou spoločnosti, ktorá sa nezhoduje s pečiatkou spoločnosti uvedenou na dodávateľských faktúrach zúčtovaných kontrolovaným daňovým subjektom, rovnako ako podpis konateľa spoločnosti sa odlišuje od podpisu uvedeného na zúčtovaných dodávateľských faktúrach, ktoré zistenie overila aj prostredníctvom Okresného súdu Košice I, ktorý na základe požiadavky správca dane tomuto doručil dokumenty zo zbierky listín, z ktorých vyplynulo, že podpis konateľa I. R.-M. je podobný podpisu na jeho daňových priznaniach, avšak je výrazne odlišný od podpisu, ktorými boli označené zúčtované dodávateľské faktúry predložené kontrolovaným daňovým subjektom, rovnako pečiatka používaná touto spoločnosťou na podaných daňových priznaniach a podpis konateľa v preverovanom období je odlišná od pečiatky obsiahnutej na

zúčtovaných dodávateľských faktúrach.

Zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 7.10.2008 spísanej správcom dane so svedkom I. R.-M., konateľom spoločnosti R., s.r.o., Košice súd zistil, že spoločnosť R., s.r.o., nikdy nespolupracovala so spoločnosťou žalobcu; svedok zdôraznil, že tieto faktúry nevystavil, nepodpísal ich, a ani nikoho nespĺnomocnil na ich vystavenie, tvrdiac, že za spoločnosť R., s.r.o., vystavoval všetky účtovné doklady on sám a žiadna tretia osoba ním splnomocnená na ich vystavovanie, vedenie rokovaní, preberanie úhrad, uzatváranie obchodov a zmlúv za túto spoločnosť poverená nebola; poprel, žeby podpis na týchto predložených dokladoch bol jeho s bližšou špecifikáciou svojho podpisu, uvádzajúc, že spoločnosť R., s.r.o., nikdy nemala takú pečiatku, aká je na predložených faktúrach a tiež že spoločnosť R., s.r.o., nikdy neobchodovala s drevom, ako aj že nikoho zo spoločnosti žalobcu nepozná.

Zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 13.1.2008 z výpovede konateľa žalobcu M. L. súd zistil, že po oboznámení sa so svedeckou výpoveďou konateľa spoločnosti R., s.r.o., predložil čestné prehlásenie svedka N. T. zo dňa 12.1.2009 a na otázky správcu dane uviedol, že so spoločnosťou R., s.r.o., v roku 2006 spolupracoval prostredníctvom N. T. a to osobne pri výdaji dreva, meraní a zatriedovaní dreva, pričom ďalšie detaily ako vzťah menovaného k spoločnosti R., s.r.o., označiť nevedel, nevedel sa vyjadriť ani k tvrdeniu svedka M., že drevnú hmotu deklarovanú predloženými dodávateľskými faktúrami spoločnosti žalobcu spoločnosť R., s.r.o., nikdy nedodala, uviedol, že menovaného svedka osobne videl, ale málo s ním prichádzal do kontaktu, pri prebierkach dreva v lese nikdy nebol, všetky doklady, už podpísané faktúry, preukazy o pôvode dreva predkladal Ing. I. G., pričom nevedel uviesť, aký mal menovaný vzťah k spoločnosti R., s.r.o. Uviedol tiež, že poverenou osobou na prebierky dreva v uvedených lokalitách bol Ing. I. G., ktorý robil všetky doklady, faktúry, bločky a T. bol len pri výdaji dreva.

Z čestného prehlásenia svedka N. T., podpis na ktorom bol overený zamestnancom notárky JUDr. Kataríny Pravotiakovej dňa 12.1.2009 mal súd preukázané, že menovaný potvrdil, že bol poverený Ing. G. I., zastupujúcim firmu R., s.r.o., pri preberaní a odovzdávaní guľatiny a zároveň bol svedkom pri odovzdávaní finančných prostriedkov menovanému od firmy M., spol. s r.o., K.. Ďalej mal súd preukázané, že do zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 6.2.2009 správcu dane menovaný vypočutý ako svedok uviedol, že spoločnosť žalobcu pozná od r. 1999 alebo 2000, jej konateľov D. a M. L. pozná osobne a s týmito mal kamarátsky i obchodný vzťah, firmu R., s.r.o., poznal len od Ing. G., jej konateľa taktiež osobne vôbec nepoznal, nikdy ho nevidel, ani nevie uviesť jeho meno a s týmto nikdy nebol

v kontakte, nijaké splnomocnenie ani poverenie od spoločnosti R., s.r.o., nemal, ani od pána G. na zastupovanie tejto spoločnosti, s uvedenou firmou nikdy osobne nespolupracoval, spolupracoval len s pánom G., ktorý mal pri sebe pečiatku aj výpis z obchodného registra aj doklady tejto spoločnosti, ktorý aj podpisoval všetky doklady v súvislosti s drevom.

Krajský súd posudzoval zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného v intenciách ustanovení § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov v spojení s § 21 ods. 1 uvedeného zákona a v spojení s § 2 ods. 6 a § 29 ods. 1, 2, 3, 4 a 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“).

Poukázal na to, že základným kritériom pre uznanie výdavkov v zmysle uvedených zákonných ustanovení, ktoré citoval, sú tri podmienky, ktoré musia byť splnené súčasne, a to podmienka vecnosti (výdavky musia byť vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, tzn., že musí byť súvislosť medzi zdaniteľným príjmom a konkrétnym výdavkom), podmienka preukázateľnosti (daňovník musí vedieť preukázať, že výdavok skutočne vznikol) a podmienka zaúčtovania (preukázateľný výdavok musí byť zaúčtovaný), na ktoré kritériá musia daňovníci vždy pamätať a to pri každom konkrétnom výdavku, len ak je splnená podmienka vecnosti výdavkov vo vzťahu k podnikaniu a súčasne i podmienka preukázateľnosti výdavkov a ich zaúčtovania, potom sa výdavky uznávajú za daňový výdavok, ak zákon neustanovuje inak. Konštatoval, že daňové výdavky, ktoré možno uplatniť len v rozsahu a za podmienok stanovených v zák. č. 595/2003 Z. z., sú uvedené v § 19 ods. 2 – 5 a v § 20, v ktorých ustanoveniach sú uvedené aj výdavky, ktorých rozsah alebo podmienky, za ktorých môžu byť uznané za daňový výdavok, limituje osobitný predpis a výdavky, ktoré sa nepovažujú za daňový výdavok sú uvedené v § 21 cit. zákona.

Uviedol, že žalovaný i správny orgán prvého stupňa pri vydaní rozhodnutí v danom prípade nevychádzali len z daňových dokladov predložených žalobcom, ale najmä z výsledkov rozsiahleho dokazovania, ktoré smerovalo k prevereniu a získaniu dôkazov o tom, či predmetné dodávky boli dodávateľom uskutočnené a či jednotlivé náklady boli vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov daňového subjektu, t.j. či ich možno považovať za daňový výdavok v zmysle § 2 písm. i) cit. zák. o dani z príjmu.

Krajský súd vyhodnotiac vykonané dôkazy jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti dospel zhodne ako správne orgány k záveru, že v danom prípade nebolo dostatočne preukázané vynaloženie výdavkov s poukazom predovšetkým na to, že faktúry, ktorými žalobca preukazoval vynaloženie týchto výdavkov vychádzajúc z dôkazov vykonaných

v správnom konaní nezodpovedajú skutočnosti (nepravosť podpisu konateľ'a dodávateľ'a, pečiatky aj vyhotovenie faktúr konateľ'om dodávateľ'skej spoločnosti), uvádzajúc, že sporné z uvedeného hľadiska je aj to, či na základe uvedených faktúr došlo k vynaloženiu predmetných výdavkov, nepovažujúc výpoveď svedka N. T. tak ako správne orgány za relevantnú, lebo ostatné dôkazy, ktoré boli v správnom konaní vykonané, pravdivosť tejto výpovede vyvrátili, keď svedok N. T. sám uviedol, že s konateľ'om žalobcu sú v kamarátskom i obchodnom vzťahu, čo navyše odôvodňuje aj tendenčnosť jeho výpovede, ako aj čestného prehlásenia. Uviedol, že jediným dôkazom, ktorý svedčí o vynaložení predmetných daňových výdavkov sú faktúry a príjmové a výdavkové doklady, vrátane dokladov o pôvode dreva, ktoré však nezodpovedajú skutočnosti, pretože nie sú podpísané oprávnenou osobou a taktiež pečiatka na týchto dokladoch nie je pravá, z čoho vyvodil záver, že v danom prípade nedošlo k vynaloženiu výdavku v zmysle cit. zák. ustanovenia, resp. jeho vynaloženie nebolo dostatočne preukázané v zmysle § 21 ods. 1 cit. zákona. Mal za to, že dôkazy, ktoré žalobca správny orgánom predložil, neboli postačujúce, väčšina z nich bola vyvrátená ďalšími správnymi orgánmi vykonanými dôkazmi, z ktorých dôvodov žalobné námietky žalobcu neakceptoval.

Krajský súd žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. v znení účinnom od 1.5.2011) ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší. Uplatnil si náhradu trov konania.

Z dôvodov odvolania vyplýva, že žalobca považoval napadnutý rozsudok krajského súdu za nesprávny a v rozpore so zákonom. Namietal, že súd prvého stupňa skutkové zistenia v danej veci nesprávne vyhodnotil a vec nesprávne právne posúdil. Vytýkal krajskému súdu, že nepostupoval v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a podľa citovaných právnych názorov Ústavného súdu SR, nerešpektoval v konaní takéto záruky, nevysporiadal sa s argumentáciou žalobcu v žalobe a neposkytol ústavne konformným spôsobom ochranu pred dôsledkami nezákonného rozhodnutia a nezabezpečil ani minimálne potrebnú kvalitu procesu tak, aby bolo naplnené právo na spravodlivý proces a právo

na súdnu ochranu. Dôvodil, že súd sa s jeho námietkami účinne nezaoberal a nevysporiadal, pretože sa obmedzil len na púhu reprodukciu záverov žalovaného, ktoré iniciatívne doplnil o ďalšie skutočnosti v neprospech žalovaného (zrejme žalobcu), majúc za to, že postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, k porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, pretože predmetným rozsudkom sa priznáva zjavne neprimeraná ochrana niekomu, komu v skutočnosti neprináleží a pri správnej aplikácii noriem procesného a hmotného práva by mu nemohla byť nikdy priznaná.

Poukázal na to, že v žalobe namietal, že materiálnym znakom výdavku podľa ustanovenia § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z. je účel, teda výdavok musí vecne smerovať k dosiahnutiu, zabezpečeniu a udržaniu príjmov v dotknutom zdaňovacom období a výšku výdavku takto účelovo vynaloženého preukazuje daňovník. Tvrdil, že v žalobca v danej veci poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR (napr. rozsudky NS SR 3 Sžf 85/2007, 3 Sžf 10/2008, atď.), v ktorých Najvyšší súd SR uvádza, že daňové výdavky majú tzv. neosobný (vecný) charakter viažuce sa síce na subjekt, ale bez toho, aby tento subjekt bol bližšie konkretizovaný v dôsledku čoho je rozhodujúca materiálna existencia tohto výdavku. Ďalej uviedol, že podľa správca dane a žalovaného nie je sporné, že k výdavku došlo a sporné je to, či dodávky realizovala spoločnosť R., s.r.o., vysloviac názor, že v zmysle právnych záverov Najvyššieho súdu SR žalobca mal preukázať, že výdavok vznikol a v uvedenom výdavku išlo o daňový výdavok (náklad) v zmysle ustanovenia § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z., pričom pre účely ustanovenia § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z. spochybnenie osoby dodávateľa nie je postačujúce k tomu, aby sa výdavky vylúčili, a preto daňové orgány postupovali v rozpore povinnosťami uvedenými v § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. a dokazovanie nevykonali čo najúplnejšie, pretože dokazovanie bolo zamerané na osobu dodávateľa a nie na objasnenie toho, či vo výdavkoch išlo o výdavky vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov. Dôvodil, že ak správca dane neuznal uvedené výdavky, pretože podľa neho nesúvisia so zdaniteľným príjmom (§ 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z.), potom mal preukázateľne zistiť, že tieto výdavky neboli vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov a svoje rozhodnutie mal odôvodniť dôkazmi, ktoré preukazujú toto tvrdenie a nie pochybnosťami o osobe dodávateľa. Tvrdil, že je v rozpore s logikou, aby u daňového subjektu, ktorý predáva drevnú hmotu a z jej predaja má príjmy, výdavky na nákup drevej hmoty neboli výdavkami na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, namietajúc, že uvedeným sa náležite

nevyporiadal ani súd prvého stupňa. Nesúhlasil s tvrdením súdu prvého stupňa, že sporné je, či na základe uvedených faktúr došlo k vynaloženiu predmetných výdavkov ako aj s jeho záverom, že v danom prípade nedošlo k vynaloženiu výdavku v zmysle § 2 písm. i) zákona o dani z príjmu, resp. jeho vynaloženie nebolo dostatočne preukázané v zmysle § 21 ods. 1 cit. zákona, majúc za to, že uvedené závery súdu nezodpovedajú skutočnosti a sú v rozpore so skutkovým stavom zisteným správnymi orgánmi a s ich závermi, keď z nich jednoznačne vyplýva, že ak podľa správnych orgánov vynaloženie výdavkov v zmysle § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. nebolo dostatočne preukázané a nedostatočnú preukázateľnosť výdavkov správne orgány spájajú výlučne s osobou dodávateľa, namietajúc, že tak ako správne orgány a aj súd prvého stupňa nesprávne podmienku preukázanosti vynaložených výdavkov spájali výlučne s osobou dodávateľa a tým zamerali dokazovanie na preukázanie nadobudnutia tovaru od konkrétneho dodávateľa a vôbec sa nezaoberali dokazovaním vo vzťahu k dosiahnutiu, zabezpečeniu a udržaniu príjmov.

Nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že výpoveď svedka N. T. správne orgány ani súd nepovažovali za relevantnú, lebo ostatné dôkazy, ktoré boli v správnom konaní vykonané pravdivosť tejto výpovede vyvrátili, považujúc jeho výpoveď a čestné prehlásenie za tendenčné, keď svedok sám uviedol, že s konateľom žalobcu sú v kamarátskom i obchodnom vzťahu, majúc za to, že aj uvedené tvrdenie nezodpovedá skutočnosti, keďže správne orgány výpoveď svedka N. T. nepovažovali za nevierohodnú a tendenčnú z dôvodu kamarátskeho a obchodného vzťahu so žalobcom. Namietal, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovanie činnosti správnych orgánov (súd nemá na to kompetenciu), ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy, ako aj, že nestranný a nezávislý súd nemá vyhľadávať dôkazy v prospech, či neprospech niektorej zo strán súdneho sporu, doplniac, že svedeckej výpovedi nie je možné prisúdiť nevierohodnosť a tendenčnosť z dôvodu kamarátskeho a obchodného vzťahu svedka so žalobcom a že selekcia výpovednej hodnoty svedeckej výpovede podľa vzťahu svedka k účastníkovi konania, tak ako to vykonal súd v súdnom konaní, je v rozpore so zákonom.

Ďalej nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že jediným dôkazom, ktorý svedčí o vynaložení predmetných daňových výdavkov sú faktúry a príjmové a výdavkové doklady vrátane dokladov o pôvode dreva, ktoré však nezodpovedajú skutočnosti, pretože nie sú podpísané oprávnenou osobou a taktiež pečiatka na týchto dokladoch nie je pravá, tvrdiac, že uvedené tvrdenie súdu nezodpovedá skutočnosti, dôvodiac, že dôkazom nepochybne bola

svedecká výpoveď N. T., ktorý potvrdil, že bol prítomný pri preberaní a odovzdávaní guľatiny, triedil drevo a bol svedkom pri odovzdávaní finančných prostriedkov žalobcom Ing. G. s poukazom na to, že hodnotu závažnosti dôkazu nie je možné odvodzovať od toho, či je v prospech alebo v neprospech daňového subjektu, v ktorej súvislosti súčasne poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 241/07 z 18.9.2008, v zmysle ktorého prioritizovanie záujmov oprávnených príjemcov daní teda nemôže ísť na úkor rešpektovania práv a právom chránených záujmov tých osôb, ktoré tieto dane platia. Namietal, že z obsahu rozhodnutí správnych orgánov a súdu vyplýva, že v rozpore s uvedenou zásadou daňového konania správne orgány a súd pred správnym vyrubení dane uprednostnili záujem štátu založený na inkase dane, bez ohľadu na rešpektovanie práv a právom chránených záujmov tých osôb, ktoré tieto dane platia, tvrdiac, že takýmto prístupom sa značne oslabuje viera subjektov, ktoré dane platia v princípe právneho štátu, ktorého súčasťou sú tradičné hodnoty, ako je viera v právo a spravodlivosť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Uviedol, že sa stotožňuje s právnym posúdením veci v odvolaní napadnutom rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/98/2009 - 87 zo dňa 23.11.2011 a zotrváva na odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia a na svojom vyjadrení k žalobe, ktoré bolo predložené súdu spolu so správnym spisom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie. Preskúmvaným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie – platobný výmer, prvostupňového správneho orgánu – Daňového úradu Košice I, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane

z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie 2006 vo výške 102.498,93 €, a preto odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o povinnosti žalobcu zaplatiť rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie 2006.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods. 1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje (ods. 4). Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nesplnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcom dane v daňovom konaní (ods. 8).

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3, 4, 7, 8 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim. Správca dane preukazuje doručenie vlastných písomností daňovému subjektu. Daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie daňovým výdavkom výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11 alebo 14, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky (náklady) daňovník účtoval, výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané, a ďalej výdavky uvedené pod písm. a) až k).

Odvolaací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, keď vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom – žalobcom, a preto vo veci rozhodol správne, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán potvrdil

rozhodnutie správcu dane v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Zákonodarca v právnych normách §§ 19 a nasl. zákona č. 595/2003 Z. z. ustanovuje zákonné podmienky daňového výdavku daňového subjektu. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Zákonodarca požaduje, aby daňový subjekt preukázal všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní). Pokiaľ teda žalobca tvrdil, že ku kúpe dreva od spoločnosti R., s.r.o. v roku 2006 skutočne došlo, ako aj došlo k vyplateniu odmeny za túto transakciu zástupcovi tejto spoločnosti, tak, ako to deklaroval v daňovom priznaní, bolo jeho povinnosťou takéto tvrdenie preukázať a teda preukázať existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet dane zákon č. 595/2003 Z. z. stanovil. Pokiaľ si ako platiteľ dane uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, potom musel preukázať, že plnenia, ktoré poskytol, sú výdavkami zákonom stanovenými v právnej úprave zákona č. 595/2003 Z. z.

Cieľom daňovej kontroly je zabezpečenie podkladov v súčinnosti s daňovým subjektom na zistenie, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Z predloženého administratívneho spisu vyplýva, že daňové orgány oboch stupňov sa náležite vecou zaoberali, vykonali vo veci rozsiahle dokazovanie v súčinnosti s daňovým subjektom – žalobcom. Z uvedeného dôvodu nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že vo veci nebol dostatočne zistený skutkový stav,

pretože daňové orgány oboch stupňov zamerali dokazovanie na preukázanie dodania tovaru od konkrétne označeného dodávateľa a súčasne zamerali dokazovanie vo vzťahu k dosiahnutiu, zabezpečeniu a udržaniu príjmov.

Senát odvolacieho súdu sa stotožnil s konštatáciou prvostupňového súdu, že základným kritériom pre uznanie výdavkov v zmysle uvedených zákonných ustanovení sú tri podmienky, ktoré musia byť splnené súčasne, a to podmienka vecnosti (výdavky musia byť vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, tzn., že musí byť súvislosť medzi zdaniteľným príjmom a konkrétnym výdavkom), podmienka preukázateľnosti (daňovník musí vedieť preukázať, že výdavok skutočne vznikol) a podmienka zaúčtovania (preukázateľný výdavok musí byť zaúčtovaný), na ktoré kritériá musia daňovníci vždy pamätať a to pri každom konkrétnom výdavku, len ak je splnená podmienka vecnosti výdavkov vo vzťahu k podnikaniu a súčasne i podmienka preukázateľnosti výdavkov a ich zaúčtovania, potom sa výdavky uznajú za daňový výdavok, ak zákon neustanovuje inak, s poukazom na § 19 ods. 2 – 5, § 20, § 21 cit. zákona.

V preskúmvacom konaní mal odvolací súd taktiež preukázané, že žalovaný i správny orgán prvého stupňa pri vydaní rozhodnutí v danom prípade nevychádzali len z daňových dokladov predložených žalobcom, ale najmä z výsledkov rozsiahleho dokazovania, ktoré smerovalo k prevereniu a získaniu dôkazov o tom, či predmetné dodávky boli dodávateľom uskutočnené a či jednotlivé náklady boli vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov daňového subjektu, t.j. či ich možno považovať za daňový výdavok v zmysle § 2 písm. i) citovaného zákona o dani z príjmu. Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom daňových orgánov oboch stupňov z výsledkov vykonaného dokazovania v daňovom konaní vypláva, že žalobca spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti nepreukázal, že výdavky, ktoré deklaroval v daňovom priznaní na základe faktúr predložených k daňovej kontrole, možno považovať za výdavky podľa § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z., pričom preukázanie týchto skutočností zaťažovalo dôkazným bremenom žalobcu v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., keď jediným dôkazom, ktorý svedčil o vynaložení predmetných daňových výdavkov boli faktúry a príjmové a výdavkové doklady, vrátane dokladov o pôvode dreva, predložené žalobcom, ktoré však nezodpovedajú skutočnosti, pretože nie sú podpísané oprávnenou osobou a taktiež pečiatka na týchto dokladoch nie je pravá. Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď N. T., tento zápisnične potvrdil, že obchodná spolupráca prebehla v roku 2000 maximálne v roku 2001, presne si nepamätal,

so spoločnosťou R., s.r.o. nikdy nespolupracoval, zástupcu spoločnosti R., s.r.o., v živote nevidel, od tejto spoločnosti nemal žiadne poverenie, spolupracoval s pánom G., ktorý odovzdával zástupcom žalobcu všetky doklady a preberal hotovosť, on bol pri preberaní dreva aj peňazí, ktorú skutočnosť uviedol aj v čestnom prehlásení ako fyzická osoba nie ako zástupca R., s.r.o., mohlo to byť v tom roku 2006, teda samotné tvrdenia svedka sú v rozpore a nemôžu byť spôsobilé potvrdiť žalobcov predmetný výdavok. Zástupca spoločnosti R., s.r.o., zápisnične potvrdil, že zástupcov žalobcu nepozná, nespolupracoval s nimi, k obchodnej spolupráci nikoho nespĺnomocnil, všetky účtovné doklady vystavoval sám, poprel pravosť predmetných dokladov predložených žalobcom, s drevom neobchodoval, ktorý dôkaz popiera pravosť predmetných faktúr, na základe ktorých si žalobca uplatnil odpočet dane a teda spochybňuje tvrdenie žalobcu o tom, že plnenia na základe týchto faktúr možno považovať za výdavok. Zástupcovia žalobcu D. L., ktorý bol uvádzaný za spoločnosť v predložených preukazoch o pôvode dreva a M. L. zápisnične potvrdili, že vedeli o tom, že v roku 2006 spolupracovali so spoločnosťou R., s.r.o., jej zástupca nebol prítomný pri preberaní dreva ani peňazí, všetky doklady už podpísané dával Ing. I. G., ktorý aj preberal peniaze, aký bol vzťah medzi ním a uvedenou spoločnosťou nevedeli, k výpovedi zástupcu spoločnosti R., s.r.o., sa nevedeli vyjadriť. Ich výpoveď nijak nepotvrďuje správnosť deklarovaných výdavkov. V daňovom konaní správca dane správne postupoval, keď chcel vypočítať ako svedka Ing. I. G., čo však nebolo možné, keďže zomrel. Žalobca predložil k daňovej kontrole 76 faktúr od dodávateľa R., s.r.o., a 41 ks pokladničných dokladov preukazujúcich úhradu len časti predložených dodávateľských faktúr. Zo všetkých dôkazov vykonaných správcom dane aj podľa názoru senátu odvolacieho súdu vyplýva, že k dodávke drevnej hmoty medzi odberateľom - žalobcom a dodávateľom R., s.r.o., nemohlo dôjsť tak, ako to deklaroval žalobca na základe predmetných dodávateľských faktúr, z ktorých dôvodov plnenia z nich nie je možné považovať za daňové výdavky, pretože na daňové účely neboli dostatočne preukázané.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu z výsledkov vykonaného dokazovania nie je možné vyvodiť záver, že v danom prípade došlo k predaju dreva spoločnosťou R., s.r.o., keďže jej konateľ uskutočnenie takýchto obchodov nielenže nepotvrdil ako aj nepotvrdil prevzatie odmeny za takúto činnosť, ktorú žalobca preukazoval výdavkovými pokladničnými dokladmi, ale poprel akúkoľvek obchodnú spoluprácu so žalobcom a pravosť predložených dokladov s poukazom na to, že s drevom vôbec neobchodoval. Treba súhlasiť s konštatovaním súdu prvého stupňa, že pritom dôkazné bremeno na preukázanie uskutočnenia

obchodu deklarovaného v daňovom priznaní a žalobcom preukazovaného faktúrami a dokladmi o odovzdaní odmeny za uskutočnenie tohto obchodu bolo na žalobcovi, avšak žalobca v celom daňovom konaní nevedel preukázať, že obchodnú transakciu uskutočnil s dodávateľom, ktorého dokladmi deklaroval nákup dreva, hoci pri dodržaní zásad bežnej opatrnosti v obchodnom styku je prinajmenšom nezvyklé odovzdať odmenu v tak vysokej výške osobe, o ktorej nemá preukázané, že má oprávnenie konať za spoločnosť dodávateľa a nevykonal žiadne opatrenia na zadováženie zistení o dodávateľskej spoločnosti a osôb oprávnených konať za túto spoločnosť. Za vystavenie dokladov, ktorými preukazuje skutočnosti uvádzané v daňovom priznaní, zodpovedá daňový subjekt. Pokiaľ teda žalobca si uplatnil ako výdavok odmenu za uskutočnenie nákupu dreva od spoločnosti R., s.r.o., v zmysle § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z., bolo jeho povinnosťou spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti preukázať, že daňové doklady ním predložené k daňovej kontrole sú spôsobilé preukázať splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie zníženia základu dane. Žalobca ako daňový subjekt v danej veci neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že sa uskutočnili obchody fakturované dodávateľskou spoločnosťou (R., s.r.o.) a že za dodanie tovaru bolo zaplatené zástupcovi tejto spoločnosti, keďže I. R.-M., ktorý bol konateľom spoločnosti R., s.r.o., vypočutý v danej veci ako svedok do zápisnice o pojednávaní správcu dane uviedol, že spoločnosť R., s.r.o., nikdy nespolupracovala so spoločnosťou žalobcu, predmetné faktúry nevystavil, nepodpísal ich, a ani nikoho nespĺnomocnil na ich vystavenie, tvrdil, že za spoločnosť R., s.r.o., vystavoval všetky účtovné doklady on sám a žiadna tretia osoba ním splnomocnená na ich vystavovanie, vedenie rokovaní, preberanie úhrad, uzatváranie obchodov a zmlúv za túto spoločnosť poverená nebola a poprel, žeby podpis na týchto predložených dokladoch bol jeho s bližšou špecifikáciou svojho podpisu, ako aj že spoločnosť R., s.r.o., nikdy nemala takú pečiatku, aká je na predložených faktúrach, a tiež že spoločnosť R., s.r.o., nikdy neobchodovala s drevom a nikoho zo spoločnosti žalobcu nepozná. Žalobca neunesol dôkazné bremeno nielenže na preukázanie, že došlo k uskutočneniu ním deklarovaného obchodu, ale nepreukázal ani, žeby došlo k vyplateniu odmeny zaň, pretože faktúry, ktoré predložil k daňovej kontrole a ktoré deklaroval v daňovom priznaní, vyhotovoval Ing. I. G., ktorý podpisoval aj pokladničné doklady, ktorými žalobca preukazoval úhradu, podpisovala osoba, ktorá nemala oprávnenie spoločnosti R., s.r.o., pričom sám konateľ žalobcu nevedel vysvetliť vzťah I. G. k uvedenej spoločnosti.

Zo skutkových zistení v danej veci podľa názoru odvolacieho súdu nevyplýva správnosť tvrdení žalobcu, že skutočnosť, že došlo k vyplateniu odmeny za deklarované obchody preukázal svojou svedeckou výpoveďou pán T., ktorý mal byť

prítomný, keď odmena za predmetné obchody v roku 2006 bola Ing. I. G. vyplácaná. N. T. vypočutý zápisnične správcom dane ako svedok uviedol, že spoločnosť žalobcu pozná od roku 1999 alebo 2000, osobne pozná M. L. a D. L., išlo o kamarátsky a obchodný vzťah, predmetom bola obchodná spolupráca v súvislosti s predajom a nákupom drevenej hmoty, obchodná spolupráca prebehla v roku 2000 maximálne 2001, presne si už nepamätal, ďalej uviedol, že firmu R., s.r.o. osobne nepozná, len od Ing. I. G., s uvedenou firmou nikdy nespolupracoval, spolupracoval len s Ing. G., od tejto spoločnosti nemal nijaké splnomocnenie a ani poverenie, potvrdil, že podpísal čestné prehlásenie predložené v k daňovej kontrole žalobcom, v ktorom potvrdil, že bol prítomný pri prebierkach dreva, spolu s G. ako fyzická osoba, nikdy nie v zastúpení spoločnosti R., s.r.o., mohlo to byť v tom roku 2006. Ing. I. G. správcom dane nemohol byť vypočutý ako svedok, pretože v roku 2008 zomrel. Pokiaľ teda žalobca tvrdil, že svedecká výpoveď N. T., ktorý potvrdil, že bol prítomný pri preberaní a odovzdávaní guľatiny, triedil drevo a bol svedkom pri odovzdávaní finančných prostriedkov žalobcom Ing. G. bola nepochybne dôkazom svedčiacim o vynaložení predmetných výdavkov, odvolací súd nesúhlasí so správnosťou tohto tvrdenia, pretože uvedený svedok nepotvrdil jednoznačne, že bol vždy prítomný pri odovzdávaní odmeny žalobcom Ing. G. a jeho výpoveď v časti obchodnej spolupráce so žalobcom je v rozpore, pretože najskôr vypovedal, že obchodná spolupráca prebehla v roku 2000 maximálne 2001, presne si už nepamätal, a neskôr uviedol, že potvrdzuje skutočnosti, ktoré uviedol v čestnom prehlásení predloženom k daňovej kontrole žalobcom a mohlo to byť aj v roku 2006, ktorá skutočnosť podmieňuje nevierohodnosť jeho svedeckej výpovedi a súčasne pravdivosť uvedeného tvrdenia žalobcu nepotvrdzuje ani Ing. I. G., ktorý vo veci nemohol byť vypočutý, keďže zomrel.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že samotné výdavkové pokladničné doklady, na základe ktorých žalobca mal odmeny za obchody vyplatiť I. G. preukazujú len časť vyplatenej úhrady deklarovanej predmetnými faktúrami.

Pokiaľ žalobca poukazoval na právne závery Najvyššieho súdu SR vyslovené v rozsudkoch sp. zn. 3Sžf 85/2008, že vecný charakter daňových výdavkov je daný materiálnou existenciou daňového výdavku, u ktorého v zmysle § 24 ods. 1 zákona č. 366/1999 Z. z. je požiadavka iba na vecnú súvislosť s príjmami daňového subjektu a sp. zn. 3Sžf 10/2008, že dňové výdavky pre daň z príjmov (na rozdiel od dane z pridanej hodnoty) majú tzv. neosobný charakter v dôsledku čoho je rozhodujúca samotná existencia výdavku a jeho vecná súvislosť s dosiahnutím, zabezpečením a udrжанím príjmu

u kontrolovaného subjektu, odvolací súd dáva do pozornosti, že najvyšší súd vychádzal v uvedených prípadoch z iných skutkových okolností a v prípade rozhodnutia sp. zn. 3 Sžf 10/2008 najvyšší súd konštatuje, že vecný charakter daňových výdavkov je daný materiálnou existenciou daňového výdavku, s ktorým argumentom sa plne stotožnil aj senát odvolacieho súdu v preskúmvanej veci s tým, že práve bolo povinnosťou daňového subjektu žalobcu preukázať materiálnu existenciu daňového výdavku, pričom nemožno považovať za dôkaz na jej preukázanie len predloženie samotnej faktúry, keďže jej správnosť musí vychádzať spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti z objektívne existujúcich skutočností potvrdzujúcich realizáciu obchodu, čo v danom prípade žalobca nepreukázal.

Odvolací súd nesúhlasil ani s námietkou žalobcu, že z obsahu rozhodnutí správnych orgánov a súdu vyplýva, že v rozpore so zásadou zákonnosti daňového konania správne orgány a súd pred správnym vyrubení dane uprednostnili záujem štátu založený na inkase dane, bez ohľadu na rešpektovanie práv a právom chránených záujmov tých osôb, ktoré tieto dane platia tvrdiac, že hodnotu závažnosti dôkazu nie je možné odvodzovať od toho, či je v prospech alebo v neprospech daňového subjektu, v ktorej súvislosti súčasne poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 241/07 z 18.9.2008, v zmysle ktorého prioritizovanie záujmov oprávnených príjemcov daní teda nemôže ísť na úkor rešpektovania práv a právom chránených záujmov tých osôb, ktoré tieto dane platia. Z postupu a rozhodnutí daňových orgánov ako aj súdu prvého stupňa nevyplýva, že by hodnotili dôkazy vykonané v daňovom konaní v prospech alebo neprospech len jednej strany, čím by porušili zásahu rovnosti zbraní a teda, že by pri hodnotení dôkazov účelne postupovali v neprospech žalobcu. Subjektívny názor žalobcu vyjadrený v uvedenom tvrdení z administratívneho spisu ani zo súdneho spisu ako aj z odôvodnení preskúmvaných rozhodnutí nevyplýva. Taktiež nemožno súhlasiť s názorom žalobcu, že zákon č. 511/1992 Zb. v ustanovení § 29 prenáša dôkaznú povinnosť na daňový orgán, keďže v zmysle § 29 ods. 8 dôkazná povinnosť predovšetkým zaťažuje daňový subjekt, čo však nezabavuje daňové orgány zistiť skutkový stav čo najúplnejšie.

Vzhľadom k uvedenému odvolací nepovažoval námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní za relevantné k vyhovaniu jeho odvolacieho návrhu a dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správca dane ako aj žalovaný vo veci vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistili skutkový stav veci, v daňovom konaní postupovali v súčinnosti so žalobcom ako daňovým subjektom, skutkové zistenia správne vyhodnotili v súlade so zákonom, ktoré skutočnosti náležite aj odôvodnili v odôvodnení preskúmvaných

rozhodnutí.

Odvolací soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že soud prvního stupně v preskúmávané věci postupem v souladu s právními normami ustanovenými v druhé hlavě páté části Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správcu dane v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal s jednotlivými žalobnými námietkami. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v preskúmavanej veci bolo relevantným spôsobom preukázané, že žalobca za zdaňovacie obdobie 2006 nesplnil zákonné podmienky na zníženie základu dane, pretože žalobca neunesol dôkazné bremeno o tvrdení, že predmetné výdavky sa uskutočnili a súviseli s jeho zdaniteľnými príjmami, teda nebolo preukázané, že by skutočne k deklarovanej obchodu so spoločnosťou R., s.r.o., vo vzťahu ktorého boli platby predmetnými faktúrami konkrétne účtované, došlo.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje záver súdu prvého stupňa o tom, že správne orgány oboch stupňov v preskúmavanej veci postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcovi ako platiteľovi dane vyrubili za zdaňovacie obdobie 2006 rozdiel dane z príjmov právnických osôb zistený na základe daňovej kontroly vychádzajúc z vyčíslenej dane žalobcom v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie 2006 a dane vyčíslenej daňovým úradom z platieb vyplývajúcich z dôkazov vykonaných v daňovom konaní, za skutkovo správny a v súlade so zákonom.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože bol v tomto konaní neúspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 24 októbra 2012

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth